

Arrest

nr. 287 904 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U verklaarde tijdens uw eerste verzoek afkomstig te zijn van het dorp Noorzai behorend tot het district Chardarah van de provincie Kunduz. Uw problemen in Afghanistan begonnen toen op een dag een voertuig vlak voor de winkel van uw vader stopte. Drie talibanleden stapten uit om vervolgens in de richting van de moskee te wandelen. Even later kwamen agenten van de lokale politie langs die de wagen controleerden. In de auto vonden ze explosieven. De politie vroeg aan uw vader wie was uitgestapt en naar waar ze gegaan waren. De agenten gingen de talibanleden achterna en aan de moskee brak er een gevecht uit. Eén talibanlid overleed ter

plaats, de andere twee konden ontkomen. Uw vader werd vervolgens ter ondervraging meegenomen naar de veiligheidspost van de lokale politie waar hij uiteindelijk één nacht verbleef. De daaropvolgende dag werd uw vader neergeschoten in zijn winkel door de taliban. Op het moment van dat incident was u bij uw maternale oom, (...). Uw moeder kwam u inlichten over uw vaders dood en vermeldde dat u eveneens gezocht werd door de taliban. Uw oom bracht u over naar een andere locatie om u vervolgens met behulp van een smokkelaar Afghanistan te laten ontvluchten. U verliet Afghanistan in januari 2019 en reisde in ongeveer zes maanden doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om op 29 juli 2020 het Belgische grondgebied te betreden. Op 30 juli 2020 diende u uw **eerste verzoek** tot internationale bescherming in. U gaf aan op dat moment minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreesde u gedood te worden door de taliban omdat u in hun ogen de zoon van een spion bent. Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw vaccinatiekaart en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 17 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde verblijf in Chardarah te Kunduz, en er dus ook geen geloof werd gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich daar afspeelden. U diende beroep in tegen deze beslissing. In uw verzoekschrift kwam u te vertellen dat u, hoewel u geboren was in Afghanistan, al op jonge leeftijd verhuisde naar Pakistan waar u als vluchteling leefde. Een jaar voor uw uiteindelijke komst naar Europa keerde u terug naar uw geboorteland waar u hierboven vernoemde problemen met de taliban zou hebben gekregen. Ter staving van uw (deels) gewijzigde verklaringen legde u voor de RvV nog twee originele stukken voor: een registratiekaart als Afghaanse burger (PoR-kaart) en een geboorteakte voor Afghaanse burgers waaruit blijkt dat u geboren bent in Lahore, Pakistan.

Met het arrest van 12 maart 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing van het CGVS. In navolging van het CGVS oordeelde de RvV dat u uw herkomst uit en verblijf in Chardarah (Kunduz) niet aannemelijk maakte, evenmin werd er geloof gehecht aan het door u voorgehouden profiel van ongeschoolde winkelierszoon en aan uw vluchtmotieven. Wat betreft uw lang verblijf in Pakistan was de RvV voorts onder meer van mening dat u dit nieuwe element allerm minst afdoende toelichtte en dat uw verklaringen hieromtrent beperkt bleven tot louter post-factum verklaringen. Ook de nieuw neergelegde stukken (Pakistaanse registratiekaart en geboorteattest) werden niet aanvaard als bewijs van uw nieuwe verklaringen, onder meer omdat deze een andere naam bevatten dan u zelf had opgegeven, namelijk M.(...) M.(...). Gezien uw gebrekkige medewerking maakte u niet aannemelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 3 mei 2021 een **tweede verzoek** om internationale bescherming ingediend. U herhaalt hierin deels wat u voor de RvV vertelde, namelijk dat u als Afghaanse vluchteling lang woonachtig was in Pakistan. U verklaart daarentegen nu nog een tweede naam te hebben namelijk M.(...), geboren te zijn in Sarghoda en nooit zelf in Afghanistan te zijn geweest. Uw familie woont nog in Toker Niazbaj. Uw ouders verlieten Afghanistan zo'n 30 à 40 jaar geleden. Heden geeft u eveneens aan dat u loog over uw werkelijke gezinssamenstelling. In uw eerste verzoek sprak u nog over twee jongere broers en een jongere zus, in werkelijkheid zou u vier jongere zussen hebben (O.(...), R.(...), G.(...) en B.(...) B.(...)) en twee broers, van wie één jonger (N.(...)) en één ouder (M.(...) R.(...)) dan u. Voorts spreekt u naar aanleiding van uw volgend verzoek niet langer over de problemen die u gekend zou hebben met de taliban in Afghanistan toen u een jaar voor uw vertrek zou zijn teruggekeerd naar Kunduz. U verklaart dan weer wel dat uw vader 16 jaar geleden gedood werd door onbekenden toen hij in jullie land van herkomst een stuk grond ging verkopen. Voorts zegt u dat u Pakistan al in 2015 verliet omwille van het geweld en de discriminatie door de Pakistaanse autoriteiten tegen de Afghaanse vluchtelingen. Zo zou u zelf twee keer gearresteerd zijn door de politie daar. Als Afghaanse vluchteling in Pakistan vreest u in de gevangenis terecht te komen. Op weg naar Europa vernam u bovendien dat uw oudere broer, M.(...) R.(...), vermist raakte in Pakistan in februari 2015. Evenmin kan u terugkeren naar Afghanistan, dit omwille van de onveilige situatie daar. Uw familie was in 2016 voor een maand teruggekeerd naar Afghanistan maar al snel weer naar Pakistan gevlucht omdat er nog steeds oorlog is in uw herkomstland. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de vluchtelingenkaart van uw moeder (Proof of Registration kaart) en die van uw broer M.(...) R.(...).

Op 25 mei 2021 bezorgde u het CGVS via uw advocaat nog volgende stukken: kopie van een aanvraagdocument voor een woning door S.(...) A.(...) met nummer 234862, PoR-kaarten op naam van S.(...) G.(...), M.(...) R.(...), M.(...), S.(...) A.(...), R.(...), G.(...) C.(...) en B.(...) B.(...), een Voluntary Repatriation Form gedateerd op 2/10/2016, en een foto van een familie.

Op 17 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek aangezien u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten. U diende beroep in bij de RvV. In het verzoekschrift werd aangehaald dat u wel nieuwe elementen hebt aangebracht en werd verwezen naar een rapport omtrent de moeilijke situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Op 7 september 2021 ging het CGVS over tot de intrekking van de beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek wegens de gewijzigde situatie in Afghanistan. Op 1 oktober 2021 vernietigde de RvV de eerdere beslissing tot nietontvankelijkheid.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Het CGVS merkt op dat uit uw huidige verklaringen weerom duidelijk blijkt dat u naar aanleiding van uw eerste aanvraag getracht heeft de asielinstanties om de tuin te leiden middels het afleggen van bedrieglijke verklaringen over (onder meer) uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Ook in uw huidige aanvraag biedt u geen zicht op uw werkelijke achtergrond en familiesamenstelling. Tijdens uw beroepsprocedure in het eerste verzoek beargumenteerde u dat u uw lang verblijf in Pakistan niet eerder had vermeld uit schrik en voegde u er aan toe dat anderen het u hadden afgeraden om te vertellen over dit lange verblijf daar. Heden herhaalt u deze argumentatie. U beweert dat u in Servië de raad kreeg van medevluchtelingen om niets te vertellen over Pakistan omdat de asielinstanties zouden denken dat u een Pakistaan bent (verklaring volgend verzoek, punt 16, DVZ). Deze bewering biedt evenwel geen afdoende verklaring. In dit verband moet gewezen worden naar het arrest van 12 maart 2021 waarin de RvV reeds benadrukte dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw eigen verklaringen en dat dit uw gebrek aan kennis van uw herkomstregio in Afghanistan niet kan verschonen, te meer u reeds van bij de aanvang van uw procedure uitdrukkelijk en herhaaldelijk gewezen werd op het belang van het afleggen van eerlijke verklaringen. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw plaatsen van eerder verblijf, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan, zo staat te lezen in het arrest.

Verder moet opgemerkt worden dat u dit lang verblijf in Pakistan naar aanleiding van uw volgend verzoek allerm minst aannemelijk maakt. Zo komt u heden te vertellen bij de DVZ dat u **geboren bent in Pakistan** en van daaruit naar Europa kwam in 2015, en benadrukt u dat u **nooit in Afghanistan bent geweest** (Verklaringen volgend verzoek, punt 10 en 16). Echter, tijdens uw beroepsprocedure in uw eerste aanvraag verklaarde u ten aanzien van de RvV nog dat u **geboren bent in Afghanistan** en dat u **pas als baby naar Pakistan** verhuisde. U vertelde daar eveneens dat u **nog een jaar woonachtig was in de Afghaanse stad Kunduz** alvorens u naar België kwam. Heden verklaart u dan weer zelf nooit in Afghanistan te zijn geweest. Wederom blijkt dat u weinig consistente verklaringen naar voren schuift met betrekking tot uw geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uw steeds wijzigende verklaringen uw algemene geloofwaardigheid teniet doen.

Ook blijkt opnieuw dat uw verklaringen over uw identiteit, achtergrond, familiesamenstelling en hun actuele situatie uiterst twijfelachtig zijn. U legde voor het CGVS nog stukken voor die u niet eerder hebt voorgelegd, onder meer PoR-kaarten van vermeende familieleden, een aanvraag voor een woning door S.(...) A.(...), en een Voluntary Repatriation Form (zie administratief dossier).

Ten aanzien van uw eigen PoR-kaart die u (naast een Pakistaans geboortedocument) al tijdens de beroepsprocedure voor de RvV had voorgelegd, oordeelde de RvV dat de bewijswaarde ervan teniet werd gedaan, daar de RvV onder meer kon vaststellen dat de naam die vermeld werd op één van deze stukken, namelijk M.(...) M.(...), geenszins de uwe bleek, het geboortecertificaat tegengesteld aan uw eerdere verklaringen te zijn geboren in Afghanistan als geboorteplek Lahore (Pakistan) vermeldde, alsook dat bleek dat u de erop vermelde geboortedatum (1/01/1996) niet kende. Het CGVS kan enkel vaststellen dat er bijkomende vragen rijzen bij uw bewering dat deze identiteitsdocumenten u en uw familieleden daadwerkelijk toebehoren. Het gegeven dat u heden ten aanzien van de DVZ beweert dat u **eigenlijk twee namen heeft, waaronder M.(...) is niet afdoende** (zie verklaring volgend verzoek punt 3). Nergens eerder hebt u immers deze naam vermeld. Bovendien blijkt u nu ook te beweren **geboren te zijn in Sargodha, Pakistan**, terwijl het eerder door u voorgelegde **geboortecertificaat spreekt van Lahore als geboorteplaats**. Hoewel beide steden in de Pakistaanse provincie Punjab liggen is het uiterst merkwaardig dat uw geboortecertificaat een andere plaats vermeld dan uw verklaring.

Bovendien kan nergens uit de voorgelegde PoR-kaarten die aan uw familieleden zouden toebehoren opgemaakt worden dat het inderdaad om uw familieleden zou gaan. Immers hebt u eerder nooit melding gemaakt van een broer genaamd M.(...) R.(...), u beweerde immers zelf de oudste zoon te zijn tijdens uw eerste verzoek (zie CGVS 1/09/2020 p. 7). Heden verklaart u trouwens nog meer broers en zussen te hebben dan u eerder had aangegeven. Naast uw oudere broer M.(...) R.(...) zou u **nog een jongere broer N.(...) hebben, en jongere zussen O.(...), R.(...), G.(...) en B.(...) B.(...)** (zie verklaring volgend verzoek punt 16). U gevraagd waarom u eerder foutieve informatie gaf over uw naaste familieleden gaf u als reden enkel op dat anderen in Servië u hadden gezegd te liegen over uw familie en verblijf in Pakistan, zonder verdere verduidelijking. Niet alleen merkte de RvV al op dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw verklaringen tijdens een verzoek om internationale bescherming, het CGVS ziet ook niet in waarom u ook zou moeten liegen over uw familiesamenstelling. Overigens kloppen ook uw nieuwe verklaringen niet met de voorgelegde stukken: hoewel u PoR-kaarten voorlegde van uw vermeende broer M.(...) R.(...) en zussen, legde u ook een PoR-kaart neer van een **jongen genaamd S.(...) A.(...), geboren op 1/01/1998**. Op basis van de op de kaart vermelde naam van de vader (Muhammad) zou het dan hier ook om een broer van u gaan, terwijl u **helemaal geen broer S.(...) A.(...) vermeldde maar wel een broer N.(...)** van wie u dan weer geen PoR-kaart voorlegt (zie verklaring volgend verzoek punt 16).

Uw bewering dat uw familie in 2016 vanuit Pakistan terugkeerde maar na een maand alweer Afghanistan zouden hebben verlaten wegens de aanhoudende oorlog in het land is evenmin geloofwaardig. U legde een Voluntary Repatriation Form neer dat dateert van 2 oktober 2016 en dat moet aantonen dat uw familieleden op 30 september 2016 via Torkham naar Chahardara, Kunduz terugkeerden (zie verklaring volgend verzoek punt 19). Zoals hierboven opgemerkt blijft u wisselende verklaringen afleggen over uw exacte familiesamenstelling, zodat weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan dit document, dat bovendien slechts een fotokopie is. Fotokopies zijn gezien ze makkelijk te manipuleren zijn weinig betrouwbaar. Ook het document dat een aanvraag is voor een woning, door een zekere S.(...) A.(...), zoon van M.(...), is om die redenen weinig betrouwbaar.

Dat u ook naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming de asielinstanties nog steeds geen zicht wil bieden op uw werkelijke identiteit en achtergrond, herkomst, en familiesituatie blijkt voorts nog uit tal van andere elementen. Uit uw huidige verklaringen moet immers blijken dat u ook gelogen heeft over uw reisweg naar Europa. U zegt nu dat u **Pakistan al in 2015 verliet** en naar Europa vertrok (Verklaringen Volgend verzoek, punt 16), terwijl u tijdens uw eerste verzoek nog beweerde dat u pas vertrok in de zomer van 2019. Waar u dan overal verbleven zou hebben die laatste vier jaar voor uw aankomst in België, laat u na om te verduidelijken. Voorts biedt u nog steeds geen verklaring voor het door het CGVS ongeloofwaardig bevonden profiel van ongeschoolde winkelierszoon uit uw eerste verzoek, een profiel waar de RvV evenmin enig geloof aan hechtte.

Wat betreft uw vluchtmotieven kan voorts gewezen worden op de vaststelling dat u gedurende uw eerste asielprocedure (dus ook tijdens uw beroepsprocedure) bleef vasthouden aan de door u beweerde problemen met de taliban in Afghanistan, maar dat u **naar aanleiding van uw volgend verzoek geen enkele melding meer maakt over een aanval van de taliban** op jullie winkel. Dit bevestigt het gegeven dat eerder correct werd geoordeeld dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u voorgehouden vluchtmotieven. Onvermijdelijk plaatst deze vaststelling vraagtekens bij de door u heden aangehaalde motieven. Zo verklaart u nu dat **uw vader 16 jaar geleden in Afghanistan gedood zou zijn door onbekenden** toen hij een stuk grond ging verkopen (zie verklaring volgend verzoek punt 13). Uw **broer M.(...) R.(...) zou sinds 2015 vermist zijn**, u weet niet of hij nog leeft. Het CGVS ziet niet in

waarom u deze nieuwe elementen, indien geloofwaardig, nooit eerder kon aangehaald hebben. Voorts blijken uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer bijzonder summier en kan vastgesteld worden dat u niet de minste toelichting geeft bij deze voorgehouden gebeurtenissen. Het blijft hier dan ook bij louter blote beweringen. In dit verband moet voorts nog gewezen worden op de wel erg vage uitspraak bij de DVZ als zouden uw ouders 30 of 40 jaar geleden Afghanistan ontvlucht zijn (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Van iemand wiens ouders daadwerkelijk het land van herkomst hebben moeten verlaten en waarvan de familie vervolgens altijd in Pakistan woonachtig geweest zouden zijn, mag toch een meer gedetailleerde verklaring verwacht worden omtrent dergelijke zaken.

De bewijswaarde van voorgelegde stukken wordt verder ondermijnd door de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier en waaruit blijkt dat in Afghanistan (en Pakistan) een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Documenten hebben ook slechts ondersteunende waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerminst het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op DVZ op 20 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld.

Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke**

omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het

leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in**

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in wat zich aandient als een eerste middel onder verwijzing naar het begrip vluchteling dat verwerende partij ten onrechte besluit dat hij geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hem een beschermingsstatus wordt toegekend en hij niet aan de definitie van een vluchteling zou voldoen. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. Volgens verzoeker meent de commissaris-generaal “*dat het feit dat verzoeker in het verleden valse verklaringen heeft afgelegd zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, dat zijn jonge leeftijd geen geldig excuus vormt voor het hebben afgelegd van leugenachtige verklaringen*”. Nog volgens verzoeker hecht de commissaris-generaal geen enkele waarde aan de door hem bijgebrachte documenten, doch stelt hij eenvoudigweg dat ze gemakkelijk kunnen zijn vervalst. In wat zich aandient als een tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en naar al wat hij hoger reeds uiteenzette. Verder verwijst hij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Pakistan en citeert hij uit algemene landeninformatie.

Op 3 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer met de volgende stukken:

- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- het EUAA COI -rapport “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker herhaalt in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming deels wat hij eerder in de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, namelijk dat hij als Afghaanse vluchteling lang woonachtig was in Pakistan. Verzoeker verklaarde ook nog een tweede naam te hebben namelijk M., geboren te zijn in Sarghoda en nooit zelf in Afghanistan te zijn geweest en dat zijn familie nu nog woont nog in Toker Niazbaj. Verzoeker gaf te kennen dat zijn ouders Afghanistan zo'n 30 à 40 jaar geleden verlieten. Ook gaf verzoeker toe dat hij loog over zijn werkelijke gezinssamenstelling. In het eerste verzoek sprak hij over twee jongere broers en een jongere zus, maar zou volgens zijn verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming vier jongere zussen hebben (O., R., G. en B.B.) en twee broers, van wie één jonger (N.) en één ouder (M. R.) dan hem. Voorts sprak verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek niet langer over de problemen die hij gekend zou hebben met de taliban in Afghanistan toen hij een jaar voor zijn vertrek zou zijn teruggekeerd naar Kunduz, maar verklaarde wel dat zijn vader 16 jaar geleden gedood werd door onbekenden toen hij in Afghanistan een stuk grond ging verkopen. Verzoeker gaf bij zijn tweede verzoek ook te kennen dat hij Pakistan al in 2015 verliet omwille van het geweld en de discriminatie door de Pakistaanse autoriteiten tegen de Afghaanse vluchtelingen. Zo zou hij zelf twee keer gearresteerd zijn door de politie daar. Als Afghaanse vluchteling in Pakistan vreest hij in de gevangenis terecht te komen. Op weg naar Europa vernam verzoeker bovendien dat zijn oudere broer, M. R., vermist raakte in Pakistan in februari 2015. Verzoeker gaf thans aan ook niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, dit omwille van de onveilige situatie daar. Zijn familie was in 2016 voor een maand teruggekeerd naar Afghanistan maar al snel weer naar Pakistan gevlucht omdat er nog steeds oorlog is. Ter staving van zijn tweede verzoek legde hij volgende documenten neer: een kopie van de vluchtelingenkaart van zijn moeder (Proof of Registration kaart) en die van zijn broer M.R..

Op 25 mei 2021 bezorgde verzoeker nog een kopie van een aanvraagdocument voor een woning door S.A., PoR-kaarten op naam van S.G., M.R., M., S.A., R., G.C. en B.B., een Voluntary Repatriation Form gedateerd op 2 oktober 2016, en een foto van een familie.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Het CGVS merkt op dat uit uw huidige verklaringen weerom duidelijk blijkt dat u naar aanleiding van uw eerste aanvraag getracht heeft de asiinstanties om de tuin te leiden middels het afleggen van bedrieglijke verklaringen over (onder meer) uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Ook in uw huidige aanvraag biedt u geen zicht op uw werkelijke achtergrond en familiesamenstelling. Tijdens uw beroepsprocedure in het eerste verzoek beargumenteerde u dat u uw lang verblijf in Pakistan niet eerder had vermeld uit schrik en voegde u er aan toe dat anderen het u hadden afgeraden om te vertellen over dit lange verblijf daar. Heden herhaalt u deze argumentatie. U beweert dat u in Servië de raad kreeg van medevluchtelingen om niets te vertellen over Pakistan omdat de asiinstanties zouden denken dat u een Pakistaan bent (verklaring volgend verzoek, punt 16, DVZ). Deze bewering biedt evenwel geen afdoende verklaring. In dit verband moet gewezen worden naar het arrest van 12 maart 2021 waarin de RvV reeds benadrukte dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw eigen verklaringen en dat dit uw gebrek aan kennis van uw herkomstregio in Afghanistan niet kan verschonen, te meer u reeds van bij de aanvang van uw procedure uitdrukkelijk en herhaaldelijk gewezen werd op het belang van het afleggen van eerlijke verklaringen. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw plaatsen van

eerder verblijf, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan, zo staat te lezen in het arrest.

Verder moet opgemerkt worden dat u dit lang verblijf in Pakistan naar aanleiding van uw volgend verzoek allerm minst aannemelijk maakt. Zo komt u heden te vertellen bij de DVZ dat u **geboren bent in Pakistan** en van daaruit naar Europa kwam in 2015, en benadrukt u dat u **nooit in Afghanistan bent geweest** (Verklaringen volgend verzoek, punt 10 en 16). Echter, tijdens uw beroepsprocedure in uw eerste aanvraag verklaarde u ten aanzien van de RvV nog dat u **geboren bent in Afghanistan** en dat u **pas als baby naar Pakistan** verhuisde. U vertelde daar eveneens dat u **nog een jaar woonachtig was in de Afghaanse stad Kunduz** alvorens u naar België kwam. Heden verklaart u dan weer zelf nooit in Afghanistan te zijn geweest. Wederom blijkt dat u weinig consistente verklaringen naar voren schuift met betrekking tot uw geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uw steeds wijzigende verklaringen uw algemene geloofwaardigheid teniet doen.

Ook blijkt opnieuw dat uw verklaringen over uw identiteit, achtergrond, familiesamenstelling en hun actuele situatie uiterst twijfelachtig zijn. U legde voor het CGVS nog stukken voor die u niet eerder hebt voorgelegd, onder meer PoR-kaarten van vermeende familieleden, een aanvraag voor een woning door S.(...) A.(...), en een Voluntary Repatriation Form (zie administratief dossier).

Ten aanzien van uw eigen PoR-kaart die u (naast een Pakistaans geboortedocument) al tijdens de beroepsprocedure voor de RvV had voorgelegd, oordeelde de RvV dat de bewijswaarde ervan teniet werd gedaan, daar de RvV onder meer kon vaststellen dat de naam die vermeld werd op één van deze stukken, namelijk M.(...) M.(...), geenszins de uwe bleek, het geboortecertificaat tegengesteld aan uw eerdere verklaringen te zijn geboren in Afghanistan als geboorteplek Lahore (Pakistan) vermeldde, alsook dat bleek dat u de erop vermelde geboortedatum (1/01/1996) niet kende. Het CGVS kan enkel vaststellen dat er bijkomende vragen rijzen bij uw bewering dat deze identiteitsdocumenten u en uw familieleden daadwerkelijk toebehoren. Het gegeven dat u heden ten aanzien van de DVZ beweert dat u **eigenlijk twee namen heeft, waaronder M.(...) is niet afdoende** (zie verklaring volgend verzoek punt 3). Nergens eerder hebt u immers deze naam vermeld. Bovendien blijkt u nu ook te beweren **geboren te zijn in Sargodha, Pakistan**, terwijl het eerder door u voorgelegde **geboortecertificaat spreekt van Lahore als geboorteplaats**. Hoewel beide steden in de Pakistaanse provincie Punjab liggen is het uiterst merkwaardig dat uw geboortecertificaat een andere plaats vermeld dan uw verklaring.

Bovendien kan nergens uit de voorgelegde PoR-kaarten die aan uw familieleden zouden toebehoren opgemaakt worden dat het inderdaad om uw familieleden zou gaan. Immers hebt u eerder nooit melding gemaakt van een broer genaamd M.(...) R.(...), u beweerde immers zelf de oudste zoon te zijn tijdens uw eerste verzoek (zie CGVS 1/09/2020 p. 7). Heden verklaart u trouwens nog meer broers en zussen te hebben dan u eerder had aangegeven. Naast uw oudere broer M.(...) R.(...) zou u **nog een jongere broer N.(...) hebben, en jongere zussen O.(...), R.(...), G.(...) en B.(...) B.(...)** (zie verklaring volgend verzoek punt 16). U gevraagd waarom u eerder foutieve informatie gaf over uw naaste familieleden gaf u als reden enkel op dat anderen in Servië u hadden gezegd te liegen over uw familie en verblijf in Pakistan, zonder verdere verduidelijking. Niet alleen merkte de RvV al op dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw verklaringen tijdens een verzoek om internationale bescherming, het CGVS ziet ook niet in waarom u ook zou moeten liegen over uw familiesamenstelling. Overigens kloppen ook uw nieuwe verklaringen niet met de voorgelegde stukken: hoewel u PoR-kaarten voorlegde van uw vermeende broer M.(...) R.(...) en zussen, legde u ook een PoR-kaart neer van een **jongen genaamd S.(...) A.(...), geboren op 1/01/1998**. Op basis van de op de kaart vermelde naam van de vader (Muhammad) zou het dan hier ook om een broer van u gaan, terwijl u **helemaal geen broer S.(...) A.(...) vermeldde maar wel een broer N.(...)** van wie u dan weer geen PoR-kaart voorlegt (zie verklaring volgend verzoek punt 16).

Uw bewering dat uw familie in 2016 vanuit Pakistan terugkeerde maar na een maand alweer Afghanistan zouden hebben verlaten wegens de aanhoudende oorlog in het land is evenmin geloofwaardig. U legde een Voluntary Repatriation Form neer dat dateert van 2 oktober 2016 en dat moet aantonen dat uw familieleden op 30 september 2016 via Torkham naar Chahardara, Kunduz terugkeerden (zie verklaring volgend verzoek punt 19). Zoals hierboven opgemerkt blijft u wisselende verklaringen afleggen over uw exacte familiesamenstelling, zodat weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan dit document, dat bovendien slechts een fotokopie is. Fotokopies zijn gezien ze makkelijk te manipuleren zijn weinig betrouwbaar. Ook het document dat een aanvraag is voor een woning, door een zekere S.(...) A.(...), zoon van M.(...), is om die redenen weinig betrouwbaar.

Dat u ook naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming de asielinstanties nog steeds geen zicht wil bieden op uw werkelijke identiteit en achtergrond, herkomst, en familiesituatie blijkt voorts nog uit tal van andere elementen. Uit uw huidige verklaringen moet immers blijken dat u ook gelogen heeft over uw reisweg naar Europa. U zegt nu dat u **Pakistan al in 2015 verliet** en naar Europa vertrok (Verklaringen Volgend verzoek, punt 16), terwijl u tijdens uw eerste verzoek nog beweerde dat u pas vertrok in de zomer van 2019. Waar u dan overal verbleven zou hebben die laatste vier jaar voor uw aankomst in België, laat u na om te verduidelijken. Voorts biedt u nog steeds geen verklaring voor het door het CGVS ongeloofwaardig bevonden profiel van ongeschoolde winkelierszoon uit uw eerste verzoek, een profiel waar de RvV evenmin enig geloof aan hechtte.

Wat betreft uw vluchtmotieven kan voorts gewezen worden op de vaststelling dat u gedurende uw eerste asielprocedure (dus ook tijdens uw beroepsprocedure) bleef vasthouden aan de door u beweerde problemen met de taliban in Afghanistan, maar dat u **naar aanleiding van uw volgend verzoek geen enkele melding meer maakt over een aanval van de taliban** op jullie winkel. Dit bevestigt het gegeven dat eerder correct werd geoordeeld dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u voorgehouden vluchtmotieven. Onvermijdelijk plaatst deze vaststelling vraagtekens bij de door u heden aangehaalde motieven. Zo verklaart u nu dat **uw vader 16 jaar geleden in Afghanistan gedood zou zijn door onbekenden** toen hij een stuk grond ging verkopen (zie verklaring volgend verzoek punt 13). Uw **broer M.(...) R.(...) zou sinds 2015 vermist** zijn, u weet niet of hij nog leeft. Het CGVS ziet niet in waarom u deze nieuwe elementen, indien geloofwaardig, nooit eerder kon aangehaald hebben. Voorts blijken uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer bijzonder summier en kan vastgesteld worden dat u niet de minste toelichting geeft bij deze voorgehouden gebeurtenissen. Het blijft hier dan ook bij louter blote beweringen. In dit verband moet voorts nog gewezen worden op de wel erg vage uitspraak bij de DVZ als zouden uw ouders 30 of 40 jaar geleden Afghanistan ontvlucht zijn (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Van iemand wiens ouders daadwerkelijk het land van herkomst hebben moeten verlaten en waarvan de familie vervolgens altijd in Pakistan woonachtig geweest zouden zijn, mag toch een meer gedetailleerde verklaring verwacht worden omtrent dergelijke zaken.

De bewijswaarde van voorgelegde stukken wordt verder ondermijnd door de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier en waaruit blijkt dat in Afghanistan (en Pakistan) een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Documenten hebben ook slechts ondersteunende waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerm minst het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op DVZ op 20 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsvername geen enkel concreet element heeft meegedeeld.

Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. (...)."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van dit tweede verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om

internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Uit de voormelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, blijkt niet dat de commissaris-generaal eenvoudigweg stelt *“dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen”*. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot verzoekers eigen PoR-kaart die hij naast een Pakistaans geboortedocument al tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had voorgelegd, oordeelde in arrest nr. 250894 van 12 maart 2021 dat de bewijswaarde ervan teniet werd gedaan, daar kon worden vastgesteld dat de naam die vermeld werd op één van deze stukken, namelijk M.M., geenszins deze van verzoeker bleek, en het geboortecertificaat, tegengesteld was aan verzoekers eerdere verklaringen te zijn geboren in Afghanistan, gezien het als geboorteplaats Lahore (Pakistan) vermeldde, alsook dat bleek dat verzoeker de erop vermelde geboortedatum niet kende.

Bijgevolg kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing vaststellen dat er bijkomende vragen rijzen bij de bewering dat deze identiteitsdocumenten verzoeker en zijn familieleden daadwerkelijk toebehoren. Hierbij werd tevens vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker thans beweert dat hij eigenlijk twee namen heeft, waaronder M. niet afdoende is omdat hij nergens eerder deze naam heeft vermeld en hij nu ook beweert geboren te zijn in Sargodha, Pakistan, terwijl het eerder door verzoeker voorgelegde geboortecertificaat spreekt van Lahore als geboorteplaats.

Daarnaast kon terecht worden vastgesteld dat nergens uit de voorgelegde PoR-kaarten, die aan verzoekers beweerde familieleden zouden toebehoren, opgemaakt kan worden dat het inderdaad om verzoekers familieleden zou gaan. Verzoeker maakte inderdaad nooit eerder melding gemaakt van een broer genaamd M. R., hij beweerde immers zelf de oudste zoon te zijn. Ook had verzoeker nooit eerder te kennen gegeven dat hij de bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming opgegeven broers en zussen had.

Het commissariaat-generaal kwam terecht tot de vaststelling dat verzoeker geen valabele verklaring bood voor het liegen over zijn familiesamenstelling en dat de nieuwe verklaringen niet met de voorgelegde stukken overeenstemmen, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan die op deze pertinente en terecht motieven een ander licht kunnen werpen, laat staan er afbreuk aan kunnen doen.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de authenticiteit van de neergelegde documenten dient te worden geverifieerd, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd, gelet op de hoger weergegeven pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht.

De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een rapport van UNHCR over de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas is bijgevolg niet dienstig. Gezien de nieuwe, door verzoeker in het kader van huidig verzoek neergelegde documenten enige bewijswaarde ontberen, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas, waaraan hij vasthoudt in het kader van huidig verzoek,

geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoeker in het kader van huidig verzoek heeft afgelegd nieuwe elementen bevatten die van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Door louter te volharden in zijn verklaringen die hij bij het tweede verzoek om bescherming aflegde blijft verzoeker daartoe in gebreke. Overigens kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat *“het feit dat verzoeker in het verleden valse verklaringen heeft afgelegd zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, dat zijn jonge leeftijd geen geldig excuus vormt voor het hebben afgelegd van leugenachtige verklaringen”*, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt. Het eerste middel mist wat dit betreft feitelijke grondslag.

Verzoeker kan verder ook niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat de in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen enkel kunnen worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid middels het afnemen van een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad merkt op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld.

Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen.

De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het gehoor bij de Dienst vreemdelingenzaken hem niet de gelegenheid zou hebben geboden alle nieuwe elementen aan te brengen die zijn vrees aannemelijk maken.

Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke concrete elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Pakistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de

Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 3 februari 2023 neergelegde aanvullende nota).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming zijn herkomst niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Wat betreft de aangehaalde veiligheidssituatie in Pakistan verwijst de Raad naar arrest nr. 250 894 van 12 maart 2021 waarin werd geoordeeld naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar een verblijf in Pakistan voorkomen als een loutere *post factum* verklaring die na kennisname van de bestreden beslissing tot stand is gekomen. Hierbij werd benadrukt dat verzoekers onwetendheden aangaande zijn vermeende regio van herkomst geenszins kunnen worden verklaard door zijn voorgehouden, niet aangetoond verblijf in Pakistan, te meer verzoeker dit verblijf niet in het minst toelicht. Ook in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming maakt verzoeker gelet op voorgaande vaststellingen zijn verblijf in Pakistan niet aannemelijk. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Pakistan is bijgevolg niet dienstig.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF